

Nr 489.

Av fru Nordgren m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 209, med förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 209 med förslag om erkända arbetslöshetskassor har i § 20 intagits en bestämmelse, som, i sin nuvarande formulering, torde kunna ge anledning till misstolkning i en riktning, som givetvis ej avsetts. Vi syfta på bestämmelsen i § 20 mom. 1: 2), där kassa utan vidare berättigas att i sina stadgar intaga en bestämmelse, att kvinnliga medlemmar skola tillhöra en halvbetalande särklass. Av sakkunnigas såväl som av kungl. propositionens kommentar till denna bestämmelse framgår, att den är upptagen efter en inom vissa fackföreningar förekommande praxis och att det närmast har betraktats som ett privilegium för beträffande kvinnor på grund av inom vissa yrken rådande olikheter i manliga och kvinnliga löner.

Att halvbetalande kvinnliga medlemmar finnas i en del fackföreningskassor bör emellertid ej vara ett kriterium för att kassor skola utan vidare kunna sätta alla sina kvinnliga medlemmar i en sådan särställning. När det gäller minderåriga, såväl manliga som kvinnliga, som i regel bo hos sina föräldrar, kan en daghjälp av 1 krona kanske anses fullt berättigad, men att vuxna självförsörjande kvinnor i regel skulle vara hjälpta härmed är en uppfattning, som kan leda till allvarliga konsekvenser. Det kan ej anses vara riktigt att möjliggöra för kvinnlig ungdom att komma ifrån sina avgifter med minsta möjliga utlägg för att, när arbetslösheten sedan kommer, finna sig hjälpta på ett så otillräckligt sätt, att det ej kan kallas för verklig hjälp. Har man utgått från att 2 kronor är minimum för en icke familjeförsörjare, vilket yrke han än tillhör, så torde detta hålla streck även för de vuxna kvinnorna, om försäkringen skall få någon verklig karaktär av skydd. Så mycket mer som de kvinnor, som kunna antagas inträda i kassorna, i regel torde komma att höra hemma i städer och industrisamhällen med dessas dyrare levnadsomkostnader.

Om, som departementschefen säger, denna bestämmelse skall ersätta behovet av olika klasser, torde den emellertid böra omgärdas med någon bestämmelse, som visar, att avsikten ingalunda varit, att kassorna därmed äga rätt att tvinga in samtliga kvinnliga medlemmar under en dylik särbestämmelse. Då emellertid i § 24 uttryckligen stadgas, att kassans styrelse, efter medgivande av tillsynsmyndigheten, äger rätt att besluta nedsätta daghjälpen storlek eller minska understödstidens längd, anse vi, att de kassor, som eventuellt behöva nedsätta daghjälpen resp. premierna för vissa av sina vuxna medlemmar, kunna göra detta med stöd av nämnda paragraf och under för medlemmarna själva mera betryggande former.

Med anledning av vad ovan anförts hemställa vi,

att i 20 § 1 mom. stycke 2) orden »*till kvinnliga medlemmar eller*» måtte utgå.

Stockholm den 8 april 1933.

Olivia Nordgren.

Agda Östlund.

Ruth Gustafson.

Sigrid Gillner-Ringenson

Olof Nilsson,
Göteborg.

David Gustavson,
Sala.

Evert Frankenberg.
